

Förslag till revision av de svenska förvarings- och interneringslagarna.

Innan jag lämnar en redogörelse för den föreslagna revisionen, torde jag få i korthet lämna några fakta om i Sverige på området gällande rätt.

Dessa lagars syfte är att möjliggjöra ett mera effektivt bekämpande av den kroniska brottsligheten än som tidigare kunnat ske. Genom lagarna hava speciella skyddsåtgärder mot ifrågavarande förbrytare införts i form av intagning på särskilda anstalter under en relativt obestämd tid. Rörande förutsättningarna för vidtagande av dylik åtgärd äro olika regler givna allteftersom den kroniska brottsligheten har sin grund i konstaterad psykisk abnormitet eller ej. För det förra fallet givas bestämmelser i lagen om förvaring av förminskat tillräknelige förbrytare och rörande det senare i lagen om internering av återfallsförbrytare. Då en förbrytare tillhörande någon av dessa kategorier dömes till visst svårare straff, kan domstolen under angivna förutsättningar förordna, att den dömde i stället för att undergå straffet skall intagas till förvaring i särskild vårdanstalt resp. interneras i interneringsanstalt för återfallsförbrytare. Utmärkande för dessa rättsinstitut är framför allt, att anstaltstvistelsens tidslängd inom vissa gränser lämnas öppen. Principiellt skall densamma fortfara lika länge, som den brottsliges samhällsfarlighet varar. Denna huvudregel kompletteras av vissa regler rörande minsta tid för anstaltstvistelsen, varjämte i fråga om internerade såsom regel skall gälla även en maximitid. Utskrivning kan ske på prov, i vilket fall den utskrivne är underkastad tillsyn.

Intagning i vård- eller interneringsanstalt träder helt i stället för straffet. Någon straffverkställighet förekommer sålunda icke.

Förordnande om förvaring eller internering meddelas av domstolen under samverkan med en särskild för hela riket gemensam nämnd, interneringsnämnden. Denna nämnd består av fem ledamöter.

Lagen om förvaring av förminskat tillräkneliga förbrytare har avseende endast å den, som prövas vid brottets begående hava varit och fortfarande vara av sinnesbeskaffenhet varom i 5 kap. 6 §¹⁾ strafflagen sägs (1 §). Förutsättningarna för förordnande om någons intagande i vårdanstalt äro olika allteftersom förordnande skall meddelas första gången eller en senare gång. I förra fallet erfordras, att den brottslige dels på grund av sin sinnesbeskaffenhet måste anlagas vara endast i ringa mån mottaglig för den med straffet avsedda verkan, dels med hänsyn till brottets beskaffenhet samt på grund av i målet förebragt utredning angående hans sinnesbeskaffenhet och föregående vandel är att anse såsom våldlig för annans säkerhet till person eller egendom och dels dömes till straffarbete i minst två år eller, sedan han till fullo undergått honom för tidigare brott ådömt straffarbete, för därefter begånget brott dömes till straffarbete eller, där båda brotten äro sedlighetsbrott, till straffarbete eller fängelse (2 §). I senare fallet (d. v. s. i fråga om person, som redan varit underkastad förvaring), skall där i andra avseenden än såvitt angår straffet förhållandena äro sådana att förordnande om intagande i vårdanstalt må äga rum, dom å straffarbete eller fängelse kunna leda till förordnande om återintagning i vårdanstalten (9 §). Föreligga sådana om-

1) 5 kap. 6 § strafflagen lyder: Prövas någon, som brottslig gärning begått, därvid hava av kropps- eller sinnessjukdom, ålderdomssvagheter eller annan utan egen skuld irakat förvirring saknat förståndets fulla bruk, ehuru han ej kan för strafflös anses efter 5 §, då må, efter omständigheterna, straffet nedsättas under vad å gärningen följa bort.

ständigheter att såväl insättning i allmän uppfostringsanstalt som förvaring i vårdanstalt kunna ifrågakomma, skall i regel förordnande om förvaring ej meddelas (3 §), så framt icke med hänsyn till hans sinnesbeskaffenhet eller andra förhållanden synnerliga skäl därtill äro.

Enligt lagen om internering av återfallsförbrytare skall straffoemottagligheten och samhällsvådligheten ådaläggas bland annat genom en serie av tidigare straffdomar och genom föregående långvarig straffverkställighet, varjämte den straffskyldighet, som vid interneringsfrågans prövning föreligger, skall vara av viss betydighet. För förordnande om någons internering första gången erfordras, att den brottslige, efter det han dömts till straffarbete, för minst tre upprepade återfall i brott ånyo dömts till sådant straff genom domar som äro lagakraftvunna. Vidare skall den brottslige hava undergått straffarbete sammanlagt minst tio år, varjämte han därefter, medan han undergår straffarbete eller inom fem fem år från det han för undergående av straffarbete senast var intagen i straffanstalt, skall hava begått brott, för vilket han dömes till straffarbete i minst två år. Begår den, som en gång internerats, före eller efter utskrivningen brott, för vilket han dömes till straffarbete i minst ett år, äger domstolen förordna om hans internering på livstid (7 §). Har någon att undergå straffarbete på livstid, må internering ej ifrågakomma (19 §). Vidare skall lagen icke äga tillämpning å den, som prövas vid gärningens begående hava varit av sinnesbeskaffenhet, varom i 5 kap. 6 § strafflagen sägs (18 §).

I fråga om såväl förvaring som internering gäller att även, om de formella förutsättningarna äro uppfyllda, den tilltalades intagande till förvaring eller internering icke är obligatoriskt utan beror på prövning av förhållandena i det särskilda fallet.

Vad angår minimitiden för anstaltsvistelsen gälla olika regler i fråga om förvaring och internering. Förvaringen skall pågå minst under så lång tid som den, varunder den brottslige, såframt förordnande om förvaring ej meddelats,

skolat undergå bestraffning. Huruvida det mot förvaring utbytta straffet varit straffarbete eller fängelse inverkar icke på förvaringstidens längd. Därjämte gäller, att ingen må utskrivas före en anstaltsvistelse av två år.

Beträffande interneringen åter har man satt det reguljära minimum till tio år. Där särskilda skäl äro, må dock utskrivning äga rum efter fem år. Utskrivning må dock i intet fall äga rum förrän två år utöver den bestämda strafftiden gått till ända. För interneringen har vidare uppställts en maximitid av tjugo år. Undantagsvis må denna maximitid överskridas, nämligen därest det synes uppenbart, att den internerade fortfarande är vådlig för annans säkerhet till person eller egendom (6 §). — Även en livstidsinternerad kan utskrivas efter tio år, dock ej förrän han efter brottets begående i anstalten tillbragt två år utöver den tid han skolat undergå bestraffning (8 §).

Utskrivning från anstalterna är antingen slutlig (frigivning) eller villkorlig (utskrivning på prov).

Utskrivning beslutes av nämnden. Sker ej utskrivning, skall nämnden minst en gång under varje kalenderår upptaga prövning av frågan om utskrivning.

Den som utskrivits på prov skall stå under tillsyn; för honom förordnas en tillsyningsman. Under tillsynstiden skall den utskrivna vara underkastad vissa föreskrifter.

Nämnden kan besluta, att den som utskrivits på prov skall återhämtas för fortsatt förvaring eller internering.

Beträffande tillsynstidens längd stadgas i fråga om de förminskat tillräkneliga, att tillsynen skall fortfara under minst tre år.

I fråga om återfallsförbrytare gäller, att tillsynen skall fortfara under minst tio år.

Inom det svenska justitiedepartement tillkallade sakkunniga hava i januari 1937 avgivit ett förslag till revision av förvarings- och interneringslagarna¹⁾, vilket förslag innehåller en del nyheter på den svenska strafflagstiftningens område.

¹⁾ Statens offentliga utredningar 1937:3.

De sakkunniga hava i sitt betänkande till en början lämnat en redogörelse angående de nuvarande förvarings- och interneringslagagarnas tillämpning efter deras ikraftträdande, av vilken redogörelse jag tillåtit mig intaga följande:

Efter förvaringslagens ikraftträdande har förordnande om förvaring lämnats i 153 fall, därav 148 män och 5 kvinnor. Vid granskning av de brott, som föranlett förvaringen finner man, att 83 fall, d. v. s. mer än hälften av samtliga, föranletts av tjuvnadsbrott. Näst tjuvnadsbrotten är det sedlighetsbrotten som oftast föranlett förvaring (19 fall). Förhållandevis få äro de fall, då oredlighetsbrott varit den huvudsakliga anledningen till förvaring (15 fall). I fråga om de förvarades tidigare kriminallitet framhålles, att av dem, som intagits till förvaring, det övervägande flertalet varit personer, som till fullo undergått dem för tidigare brott ådömt straffarbete och sedan ånyo begått brott. Blott i 16 fall -- de flesta avseende sedlighetsbrott -- har förordnande om straffets utbytande mot förvaring meddelats utan att den dömda undergått honom för tidigare brott ådömt straffarbete. Utskrivning av de förvarade har under förvaringslagens tillämpning i det övervägande antalet fall skett på prov. De på prov utskrivna, tillhoppa 46, hava såsom regel skött sig väl. Antalet återhämtade eller återintagna för fortsatt förvaring under första utskrivningsåret uppgår till 4 och under andra utskrivningsåret till 2.

Under åren 1928—1935 har interneringsbeslut meddelats i 51 fall. Sådant beslut har förekommit endast i fråga om män. Vidkommande internering är tjuvnadsbrottens förhärskande roll ännu mera framträdande än i fråga om förvaring — 44 av 51 interneringsbeslut hava helt eller huvudsakligen föranletts av sådana brott. Endast i ett fall har beslut meddelats om internering på livstid. Enär utskrivning från internering som regel ej får ske förrän efter tio års förlopp, har under den första åttaårsperioden av lagens tillämplighetstid utskrivning förekommit endast i 4 fall.

Förvaringsanstalt är centralfängelset i Norrköping och interneringsanstalt straffängelset i Karlstad.

Den revision av förvarings- och interneringslagarna, som i de sakkunnigas förslag äsyftas, avser i första hand en utvidgning av de båda institutens tillämplighetsområden. Vad först angår förvaringslagen hava de sakkunniga framhållit, att olägenheterna av begränsningen av tillämplighetsområdet gjort sig kännbara i olika avseenden.

1. Villkoret om ett aktuellt straff på minst två års straffarbete utesluter sålunda från förvaringslagens tillämpning ett mycket stort antal svårartade fall. Endast en ringa del av dessa abnormala kunna för närvarande behandlas enligt förvaringslagen, även om deras intagande till förvaring ter sig i hög grad påkallat på grund av såväl deras bristande mottaglighet för straff som deras vådlighet.

2. Genom att endast till fullo avtjänat straffarbete i förening med en aktuell dom å samma straff utgör förutsättning för förvaringslagens tillämpning å återfallsförbrytare, utesluter man från dess tillämplighetsområde icke blott sådana, som villkorligt frigivits från straffarbetsstraff och under tillsynstiden begått nytt brott, utan ock en stor mängd återfallsförbrytare, vilka tidigare varit föremål för andra kriminalpolitiska åtgärder av vida mera ingripande natur än ett kortvarigt straffarbete och därför genom sin förnyade brottslighet till fullo ådagalagt, att utsikterna till förbättring genom användande av tidsbestämt frihetsstraff äro små eller obefintliga. Detta gäller dels om unga brottslingar, som tidigare varit föremål för skyddsuppfostran eller tvångsuppfostran dels ock om villkorligt dömda, som varit föremål för övervakning.

3. Möjlighet saknas vidare enligt förvaringslagen, att anordna förvaring av sådana förbrytare, beträffande vilka det först under pågående strafftid upptäckes, att de personliga förutsättningarna för förvaring äro förhanden, antingen dessa — utan att då iakttagas — förelegat redan när straffet ådömdes eller de först under strafftiden inträtt. Det finnes

nämligen, säga de sakkunniga, ett icke obetydligt antal förbrytare, om vilka man redan före frigivningen kan säga att de äro abnorma och farliga samt inom kort efter frigivningen komma att begå brott av mer eller mindre svår beskaffenhet.

4. Den nuvarande förvaringslagen upptager ett stadgande av innebörd att tilltalade, vilka kunna insättas i allmän uppfostringsanstalt, icke skola intagas till förvaring i andra fall än då synnerliga skäl därtill föranleda. Efter förvaringslagens tillkomst har emellertid lämpligheten av att någonsin sammanföra psykiskt abnorma 15—18-åriga förbrytare med det vanliga tvångsuppfostringsklientelet kommit att i så hög grad ifrågasättas, att även på nu ifrågavarande punkt förvaringslagens tillämplighetsområde synes vara för begränsat.

Med ledning av ovan angivna synpunkter hava de sakkunniga utarbetat sitt förslag till ny förvaringslag, under rubrik förslag till lag om förvaring av vissa abnorma förbrytare.

De sakkunniga hava i sitt förslag helt brutit mot den förut gällande principen att ett vist straffarbets- eller fängelsestraff först skall bestämmas och därefter utbytas mot förvaring samt i likhet med lagen om ungdomsfängelse föreslagit ett direkt ådömande av skyddsåtgärden (förvaringen).

Vad därefter angår förutsättningarna för ådömande av förvaring, hava de sakkunniga föreslagit enhetliga juridiskt-tekniska villkor för åtgärdens användning — någon differentiering mellan den som första gången ifrågakommer till förvaring och den som är utskriven från förvaring skall sålunda enligt förslaget icke förekomma. Systemet har i förslaget på det sätt förenklats, att man såsom generellt villkor för ådömande av förvaring endast uppställt kravet att å det aktuella brottet enligt lag kan följa straffarbete eller, i fråga om sedlighetsbrott, straffarbete eller fängelse.

En anmärkningsvärd nyhet i de sakkunnigas förslag utgör stadgandet, att med sinnesbeskaffenhet, varom i 5

kap. 6 § strafflagen sägs, skall likställas sexuell abnormitet, som icke kan hänföres vare sig under nämnda lagrum eller 5 §¹⁾ i samma kapitel. De sakkunniga hava i och med denna bestämmelse uppmärksammat den omständigheten, att sexuell abnormitet enligt den psykiatriska vetenskapens nuvarande ståndpunkt kan föreligga hos en person, utan att likväll hans sinnesbeskaffenhet kan hänföras under 5 eller 6 § i 5 kap. strafflagen. Därest i sådant fall abnormiteten tager sig uttryck i brott, förefaller det med hänsyn till arten av de brottstyper, som här närmast ifrågakomma naturligt, att den brottslige under i övrigt för förvaring uppställda villkor skall kunna underkastas denna skyddsåtgärd. Det kan dessutom förväntas, att en dylik behandling av sedlighetsförbrytarna kan öka dessas benägenhet att till möjliggörande av utskrivning, frivilligt underkasta sig kastrering och därigenom minska behovet av tvångsåtgärder i sådant syfte.

Beträffande det föreliggande brottets svårhetsgrad stadgas i förslaget, att brottet skall vara sådant, att därå kan följa straffarbete (beträffande sedlighetsbrott straffarbete eller fängelse). På en punkt — i fråga om villkorligt dömda som före prövolidens slut begått brott eller eljest uppfört sig så att fråga om anståndets förverkande uppkommit — har man dock med frångående av denna ståndpunkt velat modifiera fordringarna för förvaringslagens tillämpning. Man har därvid ej minst tagit hänsyn till att efter en utvidgning av möjligheterna att ådöma förvaring domstolarna ej sällan torde bliva obenägna att i första hand välja förvaring och hellre göra ett försök med villkorlig dom. Misslyckas detta försök och uppkommer fråga om förverkande av det anstånd, som beviljats med det ådömda straffet, synas starka skäl tala för att domstolen skall äga upptaga frågan om förvaring till ny omprövning med hänsyn

¹⁾ 5 kap. 5 § strafflagen lyder: Gärning, som begås av den, som är avvita, eller vilken förståndets bruk genom sjukdom eller ålderdomssvaghet är berövat, vare strafflös.

till såväl det tidigare brottet som det nya brottet eller det dåliga uppförande i övrigt, som gjort frågan om anståndets förverkande aktuell. Ganska vanligt torde också det fall bliva, att den brottsliges abnorma själsbeskaffenhet icke från början observerats utan först under prøvotiden upptäckes, måhända just på grund av de oregelmässigheter, vilka leda till anståndets förverkande.

De sakkunniga hava därför föreslagit, att om någon — som genom villkorlig dom fått anstånd med straffarbete eller med fängelse, ådömt för sedlighetsbrott, efter domens meddelande men före prøvotidens slut gjort sig skyldig till brott, som icke är av beskaffenhet att föranleda ådömande av förvaring — domstolen kan i stället för att förklara anståndet förverkat, döma till förvaring. Den dömdes sinnesbeskaffenhet skall självfallet vara av den art, som förvaringslagen föreskriver.

I fråga om de unga förbrytarna har lagförslaget upptagit stadganden, som innebära en tvåfaldig utvidgning av förvaringsinstitutets tillämpningsområde; dels vidgas i allmänhet möjligheterna till skyddsåtgärdens användning, dels bortfaller det företräde som gällande lag för dessa förbrytars del tillägger tvångsuppfostran framför förvaring.

De sakkunniga ha i förevarande sammanhang ur ännu en synpunkt övervägt de psykiskt abnorma unga förbrytarnas behandling. Såväl enligt ungdomsfängeslagen som enligt den nya lag om tvångsuppfostran, vilken förberedes, förutsattes, att de psykiskt abnorma komma att vara uteslutna från tillämpningen av de särskilda skyddsåtgärderna för unga förbrytare. Frågan blir då, vilken reaktion, som kommer att stå samhället till buds gentemot de unga abnormförbrytarna i de fall straff icke finnes lämpligt. För flertalet hithörande brottslingar kommer, enligt vad redan framhållits, förvaringsåtgärden att innebära en lösning. Kvar står sedan en restgrup abnorma, vilka icke uppfylla ens den reviderade lagens förutsättningar, ity att antingen de icke finnas vådliga eller ock det av dem begångna brottet

ej är av sådan art att enligt lag straffarbete kan följa. Vill man få med denna grupp under en behandling, som har karaktär av förvaring, synes det nödvändigt att anordna denna efter särskilda regler och under lindrigare former än de allmänt tillämpade. De sakkunniga, som anse det vara av vikt att bibehålla förvaringen såsom ett mycket allvarligt ingripande från samhällets sida, hava emellertid icke av hänsyn till den lilla grupp, varom här är fråga, funnit det erforderligt eller lämpligt att inom den reviderade förvaringslagens ram öppna särskilda vårdmöjligheter för yngre abnormförbrytare.

En annan principiell nyhet i förslaget är möjligheten att från straffverkställighet resp. tvångsuppfostran till förvaring överföra vissa kategorier av slutligt dömda brottslingar. Åtgärden finner sin huvudsakliga användning i sådana fall då det först under straff- resp. tvångsuppfostringstiden konstateras, att förutsättningarna för förvaring äro för handen.

Den föreslagna överflyttningen får vidtagas allenast under betryggande garantier. Initiativet till åtgärdens vidtagande i detta fall skall tagas av fängvårdsstyrelsen, som hör interneringsnämnden. Tillstyrker nämnden förvaring, skall fängvårdsstyrelsen hänskjuta frågan till justitiekanslern. Denne prövar, huruvida talan om förvaring skall väckas. Därest så befinnes böra ske, uppdrager justitiekanslern åt åklagare att i hovrätt föra talan. Genom dessa åtgärder anse de sakkunniga det vara väl sørjt för att talan om fånges överföring till förvaringsanstalt ej väckes i oträngt mål.

Vad angår interneringslagen är det främst beträffande fordringarna å den brottsliges tidigare straffbelastning, som de nuvarande bestämmelserna måste anses alltför snäva. Såsom vid lagens tillkomst förutsades, har densamma nästan uteslutande kommit att tillämpas å egendomsförbrytare, främst vanetjuvar. Det har emellertid, såga de sakkunniga, syntts önskvärt att kunna begagna internering mot åtskilliga andra — och ofta farligare — förbrytare.

Interneringsinstitutet kan vidare på grund av uttrycklig föreskrift i 18 § av interneringslagen för närvarande ej komma til användning på sådana förbrytare, som prövas vid gärningens begående hava varit av sinnesbeskaffenhet varom i 5 kap. 6 § strafflagen sägs.

Vid de sakkunnigas överläggningar har den meningen företrätts, att det bland de kroniska förbrytare, som enligt gällande lag kunna bliva föremål för internering, icke skulle finnas många, som verkligen är i strafflagens mening själsligt normala. Det har framhållits, att en person, som uppfyller interneringslagens villkor och sålunda fyra gånger dömts till straffarbete, avtjänat dylikt straff under tio år samt därjämte är straffoemottaglig och vådlig, i regel torde vara psykiskt abnorm. Begreppet psykisk normalitet bör innefatta någon förmåga att anpassa sig efter inom samhället gällande handlingsregler. Men en sådan förmåga saknas tydligen hos den, som trots en så rik erfarenhet av brottslighetens följder återfaller i brott.

Trots vad som sålunda anförts hava de sakkunniga ej funnit det tillrådligt, att samhället avhänder sig det särskilda medel till den kroniska brottslighetens bekämpande, som det äger i interneringsinstitutet. Ehuru väl internering under de senaste åren beslutats i mycket ringa utsträckning, har det dock under åren 1928—1935 tack vare denna skyddsåtgärd varit möjligt att på obestämd tid, i regel minst tio år, omhändertaga ett 50-tal oförbätterliga och vådliga återfallsförbrytare, vilka eljest skulle hava erhållit bestämda straff av som regel åtskilligt mindre varaktighet än tio år. Om man vidare något lindrar förutsättningarna i fråga om den brottsliges tidigare straffbelastning, har man all anledning antaga, mena de sakkunniga, att man med interneringsåtgärden kan nå en ej obetydlig kategori återfallsförbrytare, som för närvarande faller utanför interneringslagen och ej heller är åtkomlig enligt förvaringslagen.

I det förslag till ny interneringslag, som de sakkunniga på grundval av dessa överväganden utarbetat, förutsättes

till en början, att internering ådömes direkt och att något straff alltså icke utmätas.

Beträffande förutsättningarna för internering är det främst fordringarna på den brottsliges tidigare straffbelastning, vilka ansetts böra nedsättas. De sakkunniga föreslå, att i sådant hänseende skall krävas blott två (nu fyra) tidigare domar å straffarbete och endast fyra (nu tio) års undergånget straffarbete. Särskild »internering på livstid» skall ej längre förekomma. Vid angivandet av kraven på en återfallsbrottslings tidigare belastning har viss hänsyn tagits till andra kriminalpolitiska ingripanden än straffarbete, nämligen förvaring eller internering.

Om man vill bibehålla internering som skyddsåtgärd mot straffrättsligt sett normala återfallsförbrytare, är det enligt de sakkunniga därmed icke givet, att åtgärdens tillämpning skall, på sätt som för närvarande är fallet, begränsas till dylika förbrytare. Det är visserligen obestridligt, att i förvaringen av den abnorme förbrytaren merendels ingår ett moment av sjukvård och att det vårdbehov, som där gör sig gällande, kan föranleda särskilda regler både i fråga om behandlingen och i andra avseenden. Erfarenheten från förvaringslagens tillämpning har emellertid klart visat, att det bland de förvarade finnas många, vilkas sinnessillstånd icke kräver eller påverkas av egentlig vård, men vilka icke desto mindre, just på grund av sin ådagalagda farlighet, böra hållas förvarade under längre tid. Dessa torde till sitt allmänna skaplynne i vid utsträckning höra samman med det klientel, för vilket interneringsinstitutet egentligen varit avsett. Det ter sig då naturligt, anse de sakkunniga, att såvitt förutsättningarna i fråga om den tidigare straffbelastningen äro för handen, döma dylika förbrytare till internering och ej till förvaring.

Syftet att möjliggöra en vidsträcktare tillämpning av lagen tjänar även den av de sakkunniga föreslagna reduktionen av den fasta minimitiden för internering, som enligt gällande lag regelmässigt är tio år men enligt förslaget

bestämts till fem år — det måste nämningen antagas hava verkat hämmande på interneringslagens användning att domstolarna måst räkna med att den som internerats efter all sannolikhet skulle vara berövad friheten minst så lång tid som tio år. Gällande interneringslags — visserligen icke ovillkorliga — regel om en maximitid av tjugo år för de förstagångsinternerades anstaltsvistelse har av de sakkunniga ansetts opåkallad och därför icke upptagits i förslaget. Den minsta tillsynstiden för de på prov utskrivna har sänkts från nuvarande tio till tre år, och i övrigt hava reglerna om tillsynstiden ändrats till överensstämmelse med den i fråga om förvaring föreslagna ordningen.

Efter det utlåtanden avgivits över förslaget, har detsamma överarbetats inom justitiedepartementet, därvid vidtagits vissa ändringar och jämkningar i förslaget. Sålunda har det i de sakkunnigas förslag upptagna stadgandet att lika med sinnesbeskaffenhet, varom i 5 kap. 6 § strafflagen sägs, skulle anses sexuell abnormitet, som icke kan hänföras under nämnda lagrum eller under 5 § av samma kapitel, icke upptagits i departementets förslag. Ej heller har de sakkunnigas förslag att upphäva förbudet att till internering döma tilltalad, som prövas vid gärningens begående hava varit av sinnesbeskaffenhet, varom i 5 kap. 6 § strafflagen sägs, vunnit beaktande.

Vidare hava i departementsförslaget bestämmelserna om förvaring och om internering samarbetats till en lag om förvaring och internering i säkerhetsanstalt.

Hjalmar Nyman.